

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Lenky Bursíkové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **M. Z.** zast. Mgr. Kateřinou Korpasovou, advokátkou se sídlem Mozartova 679/21, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023, č. j. MZE-5873/2023-15111, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 24. 6. 2024, č. j. 59 A 52/2023-78,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

V posuzované věci NSS řešil, zda správní orgány zákonným způsobem dospěly k závěru, že se na určitých pozemcích nachází vodní tok. Dospěl k závěru, že dílčím způsobem pochybily, neboť vycházely z procesně nepoužitelných důkazů, a krajský soud tento nesprávný postup potvrdil. Daná procesní vada však podle NSS neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů ani krajského soudu, neboť byly k dispozici další podklady, na jejichž základu byl dostatečně zjištěn skutkový stav.

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Libereckého kraje (dále „vodoprávní úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 12. 2022 podle § 43 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), rozhodl, že povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě na pozemcích p. č.

1843/3, 261, 263, XA, XB, 269 a XC v katastrálním území B. jsou vodním tokem ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Současně vodoprávní úřad určil polohu tohoto vodního toku souřadnicemi S-JTSK.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[4] Krajský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. K namítaným procesním vadám uvedl, že dne 5. 5. 2022 proběhlo ústní jednání spojené s ohledáním posuzované lokality. Při něm vodoprávní úřad ověřoval stav lokality a srovnával ho s popisem stavu, který provedl zhotovitel odborného posudku. Žalobce se tohoto jednání účastnil a k jeho výsledku se vyjádřil do protokolu. Tím vodoprávní úřad napravil vadu řízení, pro kterou krajský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2020 (rozsudek ze dne 7. 12. 2021, č. j. 59 A 79/2020-71). Skutková zjištění správních orgánů se tehdy totiž podstatnou měrou opírala o výsledky místního šetření konaného dne 11. 6. 2019, o kterém však žalobce nebyl vyrozuměn. Nynější rozhodnutí žalovaného je založeno zejména na odborném posudku společnosti Photon Water Technology, s. r. o. z dubna 2019 (dále jen „odborný posudek“) a místním šetření ze dne 5. 5. 2022. Na prohlídky lokality dne 6. 4. 2017, 11. 6. 2019 a 9. 3. 2023, na něž se žalovaný také odvolává, nelze pohlížet jako na místní šetření ve smyslu správního řádu. Byl z nich však pořízen úřední záznam a fotodokumentace, které jsou součástí spisu, s jehož obsahem měl žalobce možnost se seznámit. Podle krajského soudu bylo možné podpůrně použít i poznatky z těchto úředních záznamů doložené fotodokumentací.

[5] K věcným námitkám krajský soud uvedl, že pro posouzení, zda určité vody naplňují definici vodního toku podle § 43 odst. 1 vodního zákona, není rozhodné zodpovězení skutkové otázky, jak vzniklo koryto, v němž posuzované vody tečou. Charakter vod v zájmové lokalitě popisuje odborný posudek. Z něj podle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že v korytě se nenachází pouze vody odpadní, ale jsou doplňovány dalšími zdroji, zejména pramenem označeným v posudku jako PR1. Žalobce tyto závěry odborného posudku nijak relevantně nezpochybnil. Místní šetření dne 5. 5. 2022 i další pozorování v různých letech a různých měsících přítomnost povrchových vod tekoucích v korytě vlastním spádem potvrdily. Ani proti těmto zjištěním žalobce žádné skutkové námitky nevznsl. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že vodoprávní úřad může podpořit přesvědčivost provedených důkazů úvahou o výskytu a pohybu povrchových vod založenou na znalosti geomorfologie a orografie terénu. Za relevantní považoval i odkaz na původní odtokové poměry v zájmové lokalitě, které byly podle odborného posudku charakterizovány pramenními vývěry a přirozeným odtokem povrchových vod po svazích údolí k údolní vodoteči, což koresponduje i s vyjádřením obce Bozkov ze dne 7. 8. 2017.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Požaduje jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Namítá, že napadený rozsudek neobsahuje důvody, na jejichž základě dospěl krajský soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Odkazy na judikaturu nepostačují. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[8] Závěr krajského soudu, podle kterého lze podpůrně použít poznatky z úředních záznamů a fotodokumentace z prohlídek lokality, je nezákonný. Z důkazů provedených v rozporu se zákonem nelze vycházet, a to zejména za situace, kdy stěžovatel v žalobě namítal, že nebyl opatřen jediný důkaz o tom, že se na dotčených pozemcích nachází koryto vodního toku, ve kterém trvale nebo po převažující část roku vlastním spádem tečou povrchové vody. Takovým důkazem nemohly být poznatky získané bez stěžovatelovy účasti.

[9] Napadený rozsudek obsahuje podrobný popis charakteru vod tekoucích v zájmové lokalitě shodný s popisem obsaženým v odborném posudku. Krajský soud se vak nezabýval námitkou, podle které odborný posudek existenci vodního toku neprokazuje. Krajský soud pomíjí část žaloby, ve které stěžovatel tvrdí skutečnosti, které potvrzují jeho znalosti místních poměrů (že v daném místě vznikla kanalizace odvádějící srážkové vody z přilehlé pozemní komunikace a blízkého okolí svahujícího se do místa vpusti a že až následně byly do tohoto místa zaústěny i další dešťové kanalizace odvádějící srážkové vody ze širokého okolí, včetně předčištěných splaškových vod, protože tak rozsáhlé a devastující koryto by nevzniklo pouze tím, že by jim protékaly pouze přirozeně se vyskytující povrchové vody tekoucí vlastním spádem, a že je logické, že zájmem obce je tento stav zachovat, poškozovat životní prostředí a omezovat vlastnická práva osob, na jejich pozemcích se má nacházet vodní tok, namísto vybudování vlastní kanalizace).

[10] Tvrzení krajského soudu, podle kterého stěžovatel svými námitkami nevyvolal potřebu zjišťovat skutkový stav provedením dalších důkazů a žádné důkazy nenavrhoval, nemá oporu v žalobě, ani v podáních učiněných v průběhu vleklého správního řízení. Zpochybňoval-li žalobce věrohodnost a správnost důkazů provedených za účelem zjištění existence vodního toku, vyplývá z toho, že jedinou cestou k nápravě tohoto protiprávního stavu je provedení nových důkazů.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že řádně vypořádal všechny odvolací námitky. Krajský soud dostatečně odůvodnil, proč se v zájmové lokalitě nachází vodní tok, a popsal důkazy a důvody, které to potvrzují. Prohlídka provedená žalovaným nebyla místním šetřením. Byla provedena pouze za účelem ověření uváděných skutečností a k získání ucelené představy o lokalitě. Opakování místního šetření nebylo v odvolacím řízení důvodné. Účastníci řízení měli možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům včetně fotodokumentace a protokolu z prohlídky lokality. Závěr, že se na pozemcích nachází vodní tok, vychází z těchto důkazů: rekognoskace území v rámci odborného posudku, vyjádření obce Bozkov, vyjádření pamětníka S. H. a místní šetření vodoprávního úřadu provedené dne 5. 5. 2022. Následně žalovaný opakovaně ověřil, že se situace v čase nemění. Stěžovatel nedoložil žádný oponentní posudek ani jiný důkaz, ze kterých by bylo zřejmé, že se na daném místě povrchové vody po převažující část roku nevyskytují.

[12] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Kasační stížnost není důvodná.

III.a) Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[15] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť podle jeho názoru není zřejmé, proč měl za nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

[16] K tomu NSS v první řadě uvádí, že stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného uplatnil ve zcela obecné rovině. V bodech II.1 a II.2 žaloby (s. 2) uvedl jen, že žalovaný nepřezkoumal správnost prvostupňového rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek a že je jeho rozhodnutí pro absenci důvodů nepřezkoumatelné, aniž by jakkoli upřesnil, které jeho odvolací námitky žalovaný opomněl vypořádat, resp. jaké důvody v rozhodnutí žalovaného chybí. Ani v dalších pasážích žaloby stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti s konkrétnějšími tvrzeními nespojil.

[17] Takto formulovaná žalobní tvrzení jsou na samé hranici toho, co lze ještě považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť neobsahují žádná konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by plynulo, z jakých důvodů považoval stěžovatel napadené rozhodnutí za nezákonné (k otázce řádného žalobního bodu viz rozsudky rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 33/2006 Sb. NSS, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Za takové situace proto plně postačovalo, pokud krajský soud na uvedenou výtku reagoval ve stejné míře obecnosti a s poukazem na relevantní judikaturu konstatoval, že rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Nebylo úkolem krajského soudu za stěžovatele domýšlet, v jakém konkrétním aspektu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Tím by vystoupil ze své role nezávislého rozhodce sporu a pasoval by se do role stěžovatelova advokáta, což je nepřípustné (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008-78).

[18] Lze doplnit, že výjimku z vázanosti žalobními body představují ty vady, ke kterým soud musí přihlédnout z moci úřední. K vadě nepřezkoumatelnosti musí soud z moci úřední přihlédnout pouze tehdy, brání-li vypořádání řádně uplatněných žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že krajský soud veškeré řádně uplatněné žalobní body věcně vypořádal, implicitně tím i vyslovil, že v tomto rozsahu není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

III.b) Nesprávný závěr krajského soudu ohledně použitelnosti některých důkazů nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku

[19] Stěžovatel dále namítá nezákonnost závěru krajského soudu, podle kterého mohly správní orgány podpůrně vycházet ze skutkových zjištění získaných při „prohlídkách

pokračování

lokality“ zachycených v úředních záznamech a fotodokumentaci, neboť nebyla místním šetřením, a nebylo tedy chybou, že jim nebyli přítomni účastníci řízení.

[20] Ze správního spisu plyne, že dne 6. 4. 2017 a 11. 6. 2019 vodoprávní úřad provedl „prohlídky místa“, kterým nebyli přítomni účastníci řízení (a ani o nich nebyli vyrozuměni) a z nichž vodoprávní úřad pořídil úřední záznamy doprovázené fotodokumentací sporného vodního toku a přilehlého okolí. Dne 9. 3. 2023 pak žalovaný provedl za účelem „ucelení názoru ve věci odvolání“ na místě bez účastníků řízení prohlídku, během níž posoudil charakter vodní linie na dotčených pozemcích. I o této prohlídce byl pořízen úřední záznam a fotodokumentace.

[21] NSS nesouhlasí s krajským soudem v závěru, že na uvedené prohlídky místa nelze pohlížet jako na místní šetření ve smyslu správního řádu. Je totiž vcelku nerozhodné, jak konkrétně se řešený důkazní prostředek nazve (místní šetření, obhlídka, ohledání věci, návštěva místa, prověření výpovědí svědků na místě apod.). Důležitá je povaha důkazního prostředku. Správní řád obecně předpokládá v § 54 důkaz ohledáním. V § 71 odst. 3 pak správní řád tento důkazní prostředek výslovně označuje za místní šetření, pokud se jedná o ohledání místa (nemovité věci). Smyslem místního šetření (a ohledání věci obecně) je poznat stav určité věci tím, že na osobu provádějící důkaz ohledávaná věc přímo působí. Jednoduše řečeno osoba místo navštíví a vidí, jak to tam vypadá (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2023, č. j. 8 As 264/2021-39, bod 24). Přesně o to se v tomto případě jednalo. Úřední osoby ve všech třech případech místo navštívily a ze svých poznatků činily určité skutkové závěry. Jednalo se tedy o místní šetření jakožto specifický případ ohledání věci.

[22] Podle § 51 odst. 2 správního řádu platí, že pokud se provádějí důkazy mimo ústní jednání, musí o tom být účastníci včas vyrozuměni. Výjimkou je pouze situace, kdy hrozí nebezpečí z prodlení, o což se zde však nejednalo (nikdo to ani netvrdil). Co se týče místních šetření (ohledání místa), z judikatury plyne, že účastníkům musí být umožněno se místního šetření zúčastnit, jinak jde o procesně nepoužitelný důkaz (rozsudek NSS č. j. 8 As 264/2021-39, bod 23, a celá řada tam citovaných rozsudků). Správní orgány v nyní projednávané věci neumožnily účastníkům řízení zúčastnit se ohledání místa. Poznatky z nich tak nelze použít jako důkaz.

[23] Nezákonnost takto provedeného důkazu nelze zhojit ani poukazem na to, že z prohlídek místa byly pořízeny úřední záznamy a fotodokumentace, které se staly součástí správního spisu a účastníci se k nim mohli vyjádřit. Účast na ohledání nemůže nahradit protokol (úřední záznam) z ohledání či fotografie pořízené během ohledání, i když budou založeny ve spisu. Důkaz provedený fotografiemi je totiž zprostředkovaný a účastník si nemůže na základě vlastního pozorování tyto porovnat se stavem na místě ohledání (rozsudky NSS ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 93/2018-32, body 20 až 22, a č. j. 8 As 264/2021-39, bod 23). Stejně tak protokoly z ohledání na místě zachycují zprostředkovaně to, co zde svými smysly vnímaly přítomné úřední osoby, přičemž nepřítomný účastník není tato zprostředkovaná zjištění schopen pouze na základě informací plynoucích z protokolu ověřit.

[24] NSS se tedy se stěžovatelem ztotožňuje v tom, že závěr krajského soudu, podle kterého bylo možné podpůrně použít poznatky získané v průběhu popsanych prohlídek, je nezákonný, neboť úřední záznamy a fotografie z těchto prohlídek nejsou procesně použitelným důkazem. Tato skutečnost však nemusí vést ke zrušení rozhodnutí pro vady

řízení [resp. rozsudku krajského soudu pro vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud lze i při odhlédnutí od nezákonného důkazu z ostatních důkazů provedených ve správním řízení učinit jednoznačný závěr, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, obstojí (rozsudky NSS ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, č. 2938/2014 Sb. NSS, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015-41).

[25] NSS dospěl k závěru, že i při odhlédnutí od procesně nepoužitelných důkazů správní spis obsahuje dostatek dalších podkladů (zákonně provedených důkazů), na jejichž základu správní orgány náležitě zjistily skutkový stav (k tomu viz dále). Krajský soud proto i přes shora popsany nezákonný dílčí nesprávný závěr nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného pro popsané vady řízení (nezákonné provádění důkazu ohledáním) nezrušil (§ 75 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[26] Podle § 43 odst. 1 vodního zákona *vodní toky jsou povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky.*

[27] Podle § 43 odst. 2 vodního zákona *v pochybnostech o tom, zda jde o vodní tok, rozhoduje vodoprávní úřad. Může též rozhodnout, že vodním tokem jsou i jiné povrchové vody než uvedené v odstavci 1.*

[28] Podle § 2 odst. 1 vodního zákona *povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; tento charakter neztrácejí, protékají-li přechodně zakrytými úseky, přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo v nadzemních vedeních.*

[29] Jak již NSS předeslal shora, zákonně získané důkazy jsou pro skutkový závěr správních orgánů ohledně existence vodního toku dostatečné. Správní orgány vyšly zejména z *odborného posudku* (viz s. 5 rozhodnutí žalovaného a s. 3-4 prvostupňového rozhodnutí). V něm je popsáno několik vydatných zdrojů vod a z přiložené fotodokumentace je zřejmý průtok povrchových vod územím. Koryto bylo vytvořeno převážně působením svedených srážkových vod. Zdrojem vody v tomto korytě je vyústění obecní jednotné kanalizace, dále srážkové vody z komunikace nad tímto korytem, výtok vody z PVC trouby cca 20 metrů pod komunikací (v odborném posudku označeno jako PR1) a další, již menší, drobné výtoky z trubek. Od konce kamenného záhozu voda soustředěně odtéká po spádnicí nezpevněným korytem, s přibývajícím délkou se koryto zařezává do terénu, místy až do hloubky několika metrů. Výrazným prvkem koryta vodní linie je její meandr v horní polovině daného úseku, kde se napojuje zprava vyústění betonových trub dešťové kanalizace. Koryto pokračuje po spádnicí až k místu soutoku s evidovaným vodním tokem IDVT: 10181213. Tento popis vodního toku odpovídá i tomu, co bylo zjištěno při *ústním jednání* spojeným s *místním šetřením* dne 5. 5. 2022, kdy korytem v celé délce protékala voda. Žalovaný na základě odborného posudku také doplnil, že historická existence přirozeně se vyskytujících vod v zájmové lokalitě ukazuje, že se zde povrchové vody přirozeně vyskytovaly a provedením technických zásahů do krajinného rázu nezmizely, pouze byly usměrněny do jedné soustředěné dráhy odtoku. Žalovaný též vzhledem ke *geomorfologii a orografickému charakteru* území vyslovil předpoklad, že vodní linie protéká údolnicí a tvoří dílčí povodí, které vlastním spádem odvodňuje přilehlé pozemky.

pokračování

[30] NSS proto shrnuje, že i při odhlédnutí od procesně nepoužitelných důkazů (tři nezákonně provedená místní šetření), správní spis obsahuje dostatek podkladů, na jejichž základu správní orgány formulovaly svá skutková zjištění, a které stěžovatel svými námitkami nijak relevantně nezpochybnil. Závěr krajského soudu, podle kterého byl skutkový stav zjištěn dostatečně, tedy obстоjí.

[31] Nelze si současně nevšimnout, že stěžovatelova argumentace uplatňovaná v průběhu soudního řízení je vnitřně rozporná. Na jednu stranu totiž zpochybňuje samotnou existenci povrchové vody tekoucí v daném místě vlastním spádem (tj. vodního toku ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona), současně však v žalobě i v kasační stížnosti tvrdí, že se zde nachází kanalizace odvádějící srážkové vody z přilehlé komunikace a blízkého okolí svažující se do místa vpusti a že následně byly do tohoto místa zaústěny i další dešťové kanalizace odvádějící srážkové vody ze širokého okolí včetně předčištěných splaškových vod. Podle stěžovatele by tak rozsáhlé a devastující koryto nevzniklo jen tím, že by jím protékaly *pouze* přirozeně se vyskytující povrchové vody. Podle stěžovatele je zájmem obce tento stav zachovat. I stěžovatel tedy skutkovou situaci v místě popisuje tak, že se zde nachází (podle jeho názoru devastující) koryto, kterým protéká povrchová voda, která podle stěžovatelova názoru není tvořena *jen* „přirozeně se vyskytující povrchovou vodou“. Stav v místě tak stěžovatel popisuje prakticky shodně s tím, jak jej popsal odborný posudek. Z hlediska naplnění definice vodního toku podle vodního zákona však není podstatná chronologie vzniku jednotlivých kanalizací odvádějících srážkové vody či případná skutečnost, že se v místě nacházejí kromě přirozeně se vyskytujících vod i jiné vody. Z § 43 odst. 1 vodního zákona vyplývá, že pro deklarování existence vodního toku je podstatné zjištění, že se v daném místě nacházejí povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, přičemž zákon současně nevylučuje, že povrchové vody mohou být doplněny i o jiné zdroje. Důkazy obstarané v průběhu správního řízení tak naplnění všech definičních znaků vodního toku ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona prokazují.

III.c) Stěžovatel relevantně nezpochybnil odborný posudek

[32] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud při popisu charakteru vod vyšel z odborného posudku, aniž by se jím podrobněji zabýval, a to i přesto že podle žalobních námitek tento posudek existenci vodního toku v lokalitě neprokazuje.

[33] NSS k této kasační námitce uvádí, že stěžovatel závěr žalovaného, podle kterého je „*v posudku popsáno několik vydatných zdrojů vod a z přiložené fotodokumentace je zřejmý průtok povrchových vod*“ zpochybnil v žalobě pouze tvrzením, že „*nic z toho, co tvrdí žalovaný, z posudku nevyplývá*“ a „*pokud by vyplývalo, není zřejmé, proč vodoprávní úřad provedl na místě ještě jednu prohlídku*“. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel odborný posudek jako podklad pro rozhodování správních orgánů zpochybnil zcela obecným způsobem (tvrzením, že z něj zjištěné skutečnosti nevyplývají).

[34] Za této situace proto krajský soud nijak nepochybil, pokud v bodu 19 rozsudku k charakteru vod citoval relevantní pasáže odborného posudku, v nichž jsou popsány zdroje povrchových vod tekoucích do daného vodního toku. Krajský soud konstatoval, že z odborného posudku jednoznačně vyplývá, že v korytě se nenachází pouze odpadní vody, ale jsou doplňovány dalšími zdroji, zejména pramenem označeným v posudku jako PR1. Za relevantní považoval krajský soud i odkaz na původní odtokové poměry v zájmové lokalitě, které byly podle odborného posudku charakterizovány pramenními vývěry a přirozeným

odtokem povrchových vod po svazích údolí k údolní vodoteči. Poukázal na to, že uvedená skutková odpovídají i tomu, co bylo zjištěno při místním šetření dne 5. 5. 2022, a jsou podpořena i odbornou úvahou správních orgánů o výskytu a pohybu povrchových vod založenou na znalosti geomorfologie a orografie terénu.

[35] S ohledem na to, jak byly formulovány žalobní námitky, nelze krajskému soudu vytýkat, že se odborným posudkem podrobněji nezabýval. Naopak. S jeho obsahem se zjevně podrobně seznámil a při vypořádání námitek nedostatečně zjištěného skutkového stavu z něj ocitoval relevantní pasáže, ze kterých byl učiněn závěr o existenci vodního toku.

[36] NSS se s krajským soudem shoduje v tom, že stěžovatel v žalobě (a následně ani v kasační stížnosti) zjištění plynoucí z odborného posudku nijak konkrétně nezpochybnil. Nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, natož pak důkazy, které by závěry odborného posudku vyvracely. Uvádí-li stěžovatel, že z žalobních tvrzení plyne, že lokalitu zná, je třeba mu přisvědčit do té míry, že na s. 5 žaloby popsal historický vývoj kanalizace a vzniku koryta v dané lokalitě. Tyto své znalosti však nijak nepřetavil do námitek, které by zpochybňovaly závěr o tom, že sporný vodní útvar naplňuje znaky vodního toku ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Netvrdil tedy například, že vůbec nejde o povrchové vody, které netečou vlastním spádem, že zde netečou trvale nebo převažující část roku apod. Shodně s krajským soudem pak NSS zdůrazňuje, že ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu nenavrl ani žádné důkazy (např. vlastní fotodokumentaci sporného místa, oponentní odborné posouzení či znalecký posudek, výslechy svědků atd.). Pouhé zcela obecné tvrzení ohledně nedostatečného prokázání existence vodního toku nijak nezpochybnilo zjištěný skutkový stav, a nevyvolalo tedy potřebu dalšího dokazování, jak stěžovatel mylně dovozuje v závěru kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. července 2025

Petr Mikeš
předseda senátu